

Men jeg kan ikke godt tænke mig, at ret mange Kommuner skulde føle sig særlig opfordrede til at ønske den rene Indkomstskat overført paa den kommunale Beskatning. I alt Fald kan jeg ikke tænke mig, at nogen Landkommune — jeg vilde anse det for umuligt — skulde kunne afstaa fra Formue- og Lejlighedsbeskatningen for at gaa til denne sene Indkomstskat, og jeg gad vidst, om nogen for Alvor kan tro dette, thi det forekommer mig at være en ren og skær Umulighed.

I den næste ny Paragraf, § 5, foreslaar det ærede Flertal, at man godt kan beholde den nuværende kommunale Beskatning fuldstændig uforandret, og saa overføre Indkomstskattelovens Regler paa Skattepligten, derunder indbefattet Aktieskatten. Altsaa Reglerne med Hensyn til Skattepligten kan man overføre paa den nugældende Beskatningsmaade og altsaa for øvrigt beholde denne uforandret. Jeg forstaaer nu ikke dette, og jeg forstaaer navnlig ikke det sidste, at der tales om at beholde den nugældende Beskatning fuldstændig uforandret. I den foreslaaede ny § 8 omtales der nemlig en tredje Maade. Naar Kommuner ønskede at beholde Ligning efter Formue og Lejlighed, saa skal denne — jeg lagde nøje Mærke til den ærede Ordførers Udtalelser i saa Henseende, for jeg var lidt i Tvivl om, hvad Meningen var — ordnes gennem Vedtægter paa den Maade, der er foreslaaet i § 8. Det er altsaa ikke noget *kan*, men det er et *skal*; den skal ordnes gennem Vedtægter, til hvis Affattelse Vejledning gives af Indenrigsministeren, og disse Vedtægter skulle stadfæstes enten af Indenrigsministeren eller af Amdraadet, saaledes som det nærmere er omtalt. Jeg kan ikke forstaa, at man i den ene Paragraf kan tale om at bibeholde den ene Ligningsmaade uforandret og i den næste Paragraf foreslaar en, meget betydelig Forandring. Jeg kan heller ikke tænke mig, at noget Folketing i dette Land skulde kunne gaa ind paa en saadan Forandring; efter at vi nu i en Menneskealder, kan jeg gerne sige, have forhandlet om at naa til faste og ensartede Regler for den kommunale Beskatning, vil man skyde hele dette Spørgsmaal fra sig og overlade det til Vedtægter, som man bemyndiger Indenrigsministeren til at give Vejledning til, overlade det fuldstændig til, jeg havde nær sagt Tilfældigheder, uden at Lovgivningsmagten, Rigsdagen har noget Skøn over, ved nogen Besked om, i hvilken Retning det gaar, og hvorledes disse Vedtægter ville komme til

at se ud; at de ville blive meget forskellige, er sandsynligt. — Der er saa tillige foreslaaet et Par ny Paragraffer, Paragrafferne 6 og 7, som den ærede Ordfører har omtalt, og om hvilke jeg ogsaa skal sige — det gælder særlig § 7 —, at forudsat der ellers var Udsigt til at naa et Resultat, kunde jeg for mit Vedkommende være meget tilbøjelig til at stemme for denne Paragraf; for en Kommune med over 10,000 Indbyggere er det selvfølgelig i sin gode Orden, at der bliver flere Ligningsmænd, det er et Princip, som vi tidligere have vedkendt os, og som vi selvfølgelig ogsaa ville vedkende os i dette Øjeblik. Det er rimeligt, at jo større Kommunen er, des flere Mænd behøves der, for at man kan have nogenlunde Kendskab til de forskellige Skatteydere.

Efter det, jeg her ganske kort har berørt, haaber jeg, det høje Ting vil se, og jeg vil ogsaa haabe, at adskillige med mig ville erkende, at det er saa saare langt fra, at man her løser Spørgsmaalet om den personlige Indkomstskat og navnlig det, som vi allermost trænge til. Der er mange Grunde, hvorfor Gennemførelsen af den personlige Kommuneskat er ønskelig, men den første og vigtigste Grund for mig i alt Fald er den, at det maatte lykkes os at naa til ensartede faste Regler for det hele Land baade for Kjøbenhavn, for Købstæderne og for Landet. Det vilde være et stort Gode og ganske særlig — det skal jeg erkende over for adskillige Røster, som have lydt, navnlig i dette Ting — er der med Hensyn til de større Skatteydere noget berettiget i det, man her i denne Sal har villet gøre gældende, at man ikke er saa ganske tjent med, at Paaligningen sker efter bedste Beskub, paa en Maade i en Kommune, paa en anden Maade i en anden Kommune. Det er jo saa naturligt, at man fra Skatteydernes Side, navnlig fra deres Side, som have noget at svare Skat af, kan ønske faste Regler. Men ligesom det er et naturligt og berettiget Ønske fra Skatteydernes Side, saaledes er det ogsaa et naturligt og berettiget Ønske fra Ligningsmyndighedernes Side. Det vilde være et udmærket Hjælpemiddel for vore Kommunalbestyrelser omkring Landet, hvis det maatte lykkes os at naa til faste Regler. Men det er jo saa saare langt fra, at vi naa til noget saadant gennem det, Flertallet nu foreslaar os. Heri foreslaar man jo tre forskellige Fremgangsmaader for Paaligningen, og jeg kan ikke skønne rettere, end at der efter dette Forslag fremkommer end mere Uensartethed i Paaligningen af den personlige Kommuneskat.